

„עכשיו תאכלו את

החרא שלנו!”

צעקה עורכת „דבר” כפיוס

ההצבעה על הסדרהביניים

האם אתה מכיר את דון פדרו? נשאל חואן בבדיחה, המכטיקאית הידועה. את דון פדרו הבנדיטו, איוו שאלה? ו! השיב חואן, „אכלנו ארוחת-ערב ביחד”. לא ייתכן! אמרו חבריו של חואן, איך זה שאכלת ארוחת-ערב עם דון פדרו הגדול? „רכבתי על המורי”, סיפר חואן. לפתע עצר אותי דון פדרו בדרך, איים עלי באקדח ואמר: תאכל את הגללים של החמור או שאתקע בך כדור! איוו ברי-רה היתה לי? ו! התחלתי לאכול את ה-גללים. דון פדרו התפקע מצחוק. תוך כדי צחוק נשמת אקדחו מידו. לקחתי את ה-אקדח ואיימתי עליו: „עכשיו תאכל אתה את גללי החמור או שאתקע בך כדור! וככה אכלנו ארוחת-ערב יחד”.

עורכת דבר, חנה זמר, וראשיהכתבים במערכת מעריב, אורי דן, יכולים גם הם להתפאר, בנוסח הבדיחה המכטיקאית, כי סעדו ארוחת-ערב יחדיו, ולא בחתם מים עדה — אלא בישיבה ההיסטורית של מר-כו מיפגת העבודה שנערכה בשבוע ש-עבר, שבה אישר המרכז ברוב של 370 קולות נגד 4 את הסדרהביניים בין ישי-ראל ומצריים.

זמר זמר לך. אחרי חמש וחצי שעות של ויכוח הגיע רגע ההצבעה. מאות היר-דים שהורמו לאישור התסדר נוספו כמעט בצהלה בכרטיסההצבעה הוורדרדים. רק מעטים מבין חברי המרכז שמו לב ברגע זה לדראמה שהתחוללה בשורות ה-רא” שונות של בית אולוורוב בתל-אביב.

בין המנפנים בכרטיסיהם היתה גם ער-רכת דבר, חנה זמר. היא קמה ממקומה בחדרוה, סקרה בהנאה גלוייה את יער ה-ידיים שהתרוכזו. לפתע נתקלה במבטו של אורי דן, שישב באולם כעיתונאי.

עורכת זמר

מי יאכל מה?

דן, הידוע בהשקפתו הניצונית, נעץ בזמר מבט אירוני ונד בראשו למראה התלהבותה של עורכת דבר. נראה שמבטו של איש מעריב הרגינו את העורכת. בניגוד לסיגנונה המאופק והסולידית בתוכנית לעקרתיהבית בשידורי ישראל, התפרצה לפתע זמר בזמר אחר. „שבע שנים אכלנו את החרא שלכם!” הטיחה זמר בפני דן, „עכשיו תאכלו אתם את החרא שלנו!”

אורי דן השיב לה בורבמקום, באותה אוקטבה: „אל תדאגי, גברת זמר! לא רחוק היום בו יבואו אליך קוראייך עם המאמרים האופטימיים שלך ויאכלו אותך בהם!”

חנה זמר לא נשארה חייבת: „לפחות לא אוכל את המאמרים שלך! מהם אפשר לקבל שילשול?”

התן רוטשילד

ייחוס משפחתי

וא צריך לתת — צריך לקחת! אמרה לפני שנתיים נילי לימון, בתו היפהפייה של האלוף (מיל) מרדכי (מר-קה) לימון. היה זה כאשר נשאלה, במהלך הראיון העיתונאי היחיד שהסכימה להע-ניק ב-24 שנות חייה, האם החברה הישר-אלית נותנת הודמנות שווה לכולם.

„בדרך כלל”, אמרה אז, „נותנים בארץ הודמנות שווה לכולם. אבל תלוי עד כמה האדם חזק כדי לקחת ולהגיע”.

נילי לימון עצמה התגלתה כאישיות חזקה דייה כדי לקחת — ולהגיע. היו לה שתי הודמנויות יותר מאשר לכל צעיר-רה ישראלית ממוצעת אחרת. והיא ניסתה את שתיהן.

מאז נדרשה ממשלת ישראל על-ידי מ-מ שלת צרפת להחזיר לארץ את האלוף מוקה לימון, שהיה אחראי, כנציג משרד-הביטחון בפריס, לפרשת ספינות שר-בורג — פרש מי שהיה בומנו מספק חיל-הים וסמנכ”ל משרד-הביטחון, מהשירות הצבאי. הוא הפך איש-עסקים, שייצג בארץ את עיסקהם של שניים מעשירי יהדות העולם, הברון היהודי-צרפתי אר-מוגד הירוטשילד, והמיליונר היהודי-בר-זילאי ישראל קלאבי.

לנילי לימון היו הודמנויות להכיר גם את בני משפחת רוטשילד וגם את בני משפחת קלאבי. לרוטשילדים היו תוארי-אצולה, אבל לקלאבי היה כסף רב יותר מאשר לכל אחד מהרוטשילדים. כי קלאבי בן ה-47 נחשב כיהודי השני בעושרו בעור-לם.

לפני שלוש שנים נדמה היה כי נילי לימון עומדת להפוך נילי קלאבי. למרות שהוא היה מבוגר ממנה ב-24 שנים, נלקם ביניהם מה שהגדיר על-ידי ידידי המשפ-חה כ„רומן-אהבה סוער”. ישראל קלאבי ונילי לימון יצאו מהארץ יחדיו לברזיל, במטרה מוצהרת להינשא שם כדת משה וישראל. אולם הרומן שהחל בקול-תרועה, הסתיים בקול דממה דקה.

נילי חזרה אחרי חודשים מעטים לארץ, כנילי לימון ולא כנילי קלאבי. הנישואין שהתפוצצו על הסף היו בבחינת טרגדיה במישפחתו של גיבור ספינות שרבורג. בני-המישפחה סירבו לדבר על הפרשה, דאגו שבעיתונות לא יתפרסמו ידיעות שיוזרו מלה על פיצעי-האהבה של נילי. יודעי-דבר טענו אז, כי הזיווג בין נילי למולטי-מיליונר היהודי לא עלה יפה. קצת במאוחר גילו השניים, כי פער השנים ביניהם אינו ניתן לגישור.

הקטנה

שנועה לגדולות

יה זה סיפור שציער את כל מכריה וידידיה של נילי לימון. כי כולם היה ברור שנילי נועדה לגדולים, אם לא לגדור-לות. מאז ילדותה גודלה והונכה ברוח זו.

הרוטשילדית

החדשה

האלוף מוקה לימון

ניהל את עסקי

המיליונרים - ובתו

ניהלה את הרומנים

השבוע הסתבר כי המאמצים שהשקיעו רחל ומוקה לימון בטיפוח בתם כבת-אצולה, לא היו לשווא. בעוד שבועות מיספר תוכתר הבת בתואר „הברונית נילי לבית-רוטשילד”, כאשר תינשא לברון נתנאל דהר רוטשילד, בנקאי בן 29, בנו של הברון אלי דהירוטשילד, מראשי הקהילה היהודי-ית בפריס.

מוקה לימון הוא אומנם חניך השומר-הצעיר, יוצא הפלוגה הימית של הפועל ואחד המדריכים הראשונים של הפלוגים — השלוחה הימית של הפלמ”ח. אולם עברה הסוציאליסטי לא הפריע לו ולרעייתו להיר-עיד לבתו את השידוך הטוב ביותר שמסור-גל אב יהודי דואג להעניק לבתו.

בתקופת שירותו הממושך בצרפת, נש-לחו נילי ואחיה צבי ללמוד בבית-ספר אריסטוקרטי צרפתי. הם היו הילדים היחידים במושב הישראלי בפריס שלא למדו בבית-ספר יהודי. האם השאפתנית דאגה כבר אז, כשנילי היתה גימנויסטית, לקחת את נילי עימה לכל פגישה חברתית בבתי הרוטשילדים או בני-אצולה אחרים. נילי גדלה בדיוק בתחום הציפיות האם. גם כשהתגיסה לצה”ל, שם שירתה ביחידת דובר-צה”ל היא התבלטה כאשת העולם הגדול, בעלת טעם מעודן והופעה אצילית — סרי הרכנתה הקפדנית של אמא לימון.

זמן קצר אחרי שהשתחררה מצה”ל, נענ-תה נילי לחיזוריו הנלהבים של הבוס החדש של אביה, קלאבי, מי שישב בראש הוועידה הראשונה של המיליונרים היהודי-דיים שזומנה בישראל היה, למרות גילו, טיפוס רומנטי, ספורטאי נלהב ונג’יגיסטה. הוא היה גרוש פעמים (משום אלתוליות), ואב לארבעה ילדים. זה לא הפריע לנילי להתאהב בו.

הם יצאו יחד לירח-סבש מוקדם בפריס, כאשר לפתע נפטרה סבתה של נילי. נילי וישראל קלאבי חזרו מייד לארץ, במטוס הראשון מפריס, כשידו של המולטי-מיל-יונר הברזילאי אינה משה מידה. הוא ישב לידה כל תקופת השיבעה. בתום האבל הם יצאו לברזיל, כדי שהבן יוכל להציג את כלתו החדשה בפני אמו ולהכין את חגיגת החתונה הגדולה.

פירצה במסורת

הרוטשילדים

הרומן שהתפוצץ דיכא את נילי למשך תקופה ממושכת. היא חזרה לארץ, ונדרשמה ללימודים באוניברסיטה העברית בירושלים, שם למדה סיפורת אנגלית וצרפתית. אלא שהארץ היתה קטנה על צעירה כמותה, שהתחלה כבר לחיי-עור-לם הגדול ולהתברתם של מיליונרים. אחרי שתי שנות לימוד היא יצאה לאירופה, שם עבדה בשירותי שתי חברות הוצאה-לאור גדולות: וינדפולד-אית-ניקולסון בלונדון וארבר-מישל בפריס.

בשתי הברירות היא היתה בתיבת בקרב

כלה לימון

חנינו אריסטוקרטי

ענפי מישפחת הרוטשילדים. היא הוזמנה להתארח בבתיים ולהשתתף במסיבותיהם, שם, באחת המסיבות שנערכו לפני מיספר חודשים, פגשה בברון נתנאל דהירוט-שילד.

נתנאל, בוגר פקולטה למישפטים בפריס ובעל תואר שני במינוח-עסקים באוניבר-סיטת הארווארד בארצות-הברית, לא היה אומנם עשיר כמו קלאבי. הוא גם לא היה נער-ששועים מתבגר כמותו. אבל היה לו יתרון אחד על פניו: הוא מבוגר מנילי בחמש שנים בסך-הכל.

אביו של נתנאל, הברון אלי דהירוט-שילד, היה קצין בצבא הצרפתי במלחמת-העולם השנייה, נפל בשבי הגרמנים ובילה עד תום המלחמה בשבי. למרות שידעו את זהותו, לא העזו הנאצים להוציא-אש להורג, אמו, ליליאן, היא יושבת-ראש חטיבת הנשים במגבית היהודית בצרפת, ועסקנית פעילה למען ישראל. נתנאל עצמו מוגדר על-ידי מכריו כאיש-עסקים רציני. השקוע כולו בבנק של הרוטשילדים בי-פריס, שהוא אחד ממנהליו.

אבי השושלת הרוטשילדית, מאיר אנשל רוטשילד מפרנקפורט, שייסד את השושלת המפורסמת ביתו של העולם היהודי לפני כמאתיים שנה, הוריש לצאצאיו, מלבד רכוש, גם מסורת: צאצאי בית רוטשילד חייבים להתחתן רק בינם לבין עצמם. כותבי הביוגראפיות של בית-רוטשילד הס-בירו צוואה מוזרה זו שהותיר לחמשת בניו, בכך שחשש כי ינסו לשדך להם נשים בזכות הונם.

אבל מסורת זו השתמרה רק בדורות הראשונים של השושלת. הצברית הראשון-נה העומדת להצטרף לבית הרוטשילדים יכולה רק להודות על כך.